

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2318/2561

กรมศุลกากรโจทก์ บริษัทเวอร์ติคัล สทอริจ ซีเอสเอ็มส์ จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/12, ป.พ.พ. มาตรา 193/14, ป.พ.พ. มาตรา 193/31

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า จำเลยนำเข้าสินค้าพิพาทโดยสำแดงอัตราพิกัดศุลกากรไม่ถูกต้อง จึงได้แจ้งการประเมินอากรขาเข้าที่จำเลยต้องชำระเพิ่มพร้อมเงินเพิ่ม ไม่ใช่กรณีคำนวณอากรผิดซึ่งมีอายุความสองปี นับจากวันที่นำของเข้า แต่เป็นกรณีอายุความสิบปี ไม่ว่าเป็นกรณีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากร ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/12 หรือกรณีไม่มีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยง ตามมาตรา 10 วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 ดังนั้น ไม่ว่าจะมีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากรหรือไม่ ก็มีกำหนดอายุความสิบปีนับตั้งแต่วันนำของเข้า และเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยนำเข้าสินค้าพิพาทโดยมีใบขนสินค้าหลายฉบับ นับจนถึงวันที่โจทก์ฟ้องคดีจะเกินสิบปี แต่เมื่อเจ้าพนักงานของโจทก์มีหนังสือแจ้งการประเมินอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มแก่จำเลย ส่งให้จำเลยโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับและจำเลยได้รับแล้ว เมื่อนับถึงวันฟ้องยังไม่พ้นกำหนดสิบปี แม้การประเมินดังกล่าวจะเป็นการประเมินอากรขาเข้าอยู่ด้วย แต่การประเมินดังกล่าวเป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายบังคับไว้เพื่อใช้สิทธิเรียกร้องในทางหนี้ภาษีอากร และหากผู้ถูกประเมินไม่อุทธรณ์การประเมินและฟ้องคดีต่อศาลภาษีอากรกลางภายในเวลาที่กำหนด หนี้ภาษีอากรเป็นอันยุติและจะมีการบังคับหนี้ภาษีอากรไปตามนั้น ถือเป็นกรณีที่โจทก์ใช้สิทธิของเจ้าหน้าที่ได้กระทำการอื่นใดอันมีผลเป็นอย่างเดียวกันกับการฟ้องคดี อายุความย่อมสะดุดหยุดลงตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/14 (5) คดีของโจทก์จึงยังไม่ขาดอายุความ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์และจำเลยได้รับแล้วมิได้อุทธรณ์คำวินิจฉัยดังกล่าวโดยฟ้องคดีต่อศาลภาษีอากรกลางภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา 112 อัฐารส แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 จึงเป็นผลให้จำเลยหมดสิทธิที่จะฟ้องคดีต่อศาลเพื่อให้เพิกถอนการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว จำนวนภาษีจึงยุติตามการประเมินและตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว และต้องพึงว่า สินค้าพิพาทจัดเป็นของตามประเภทพิกัด 9403.20 และพิกัดประเภทที่ 9403.20.00 ในฐานะเป็นเฟอร์นิเจอร์อื่นๆ ทำด้วยโลหะตามการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ตามมาตรา 112 จัตวา แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 โจทก์เรียกเก็บเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระได้เมื่อผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมีเจตนายื่นใบสินค้าขาเข้าโดยสำแดงพิกัดและอัตราอากรอันเป็นเท็จหรือจงใจปกปิดรายละเอียดของสินค้าที่นำเข้าโดยมีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีตามมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 1 และอนุมาตรา 2 ส่วนกรณีที่มีการเก็บอากรขาดและเจ้าหน้าที่ผู้สำรวจเงินอากรตรวจพบตามอนุมาตรา 3 โจทก์เรียกเก็บเงินเพิ่มไม่ได้ เมื่อจำเลยอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ด้วยว่า จำเลยมิได้มีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษี แต่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ยังมิได้วินิจฉัยในข้อนี้ จึงยังไม่ยุติ เมื่อตามทางนำสืบของโจทก์ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดที่แสดงให้เห็นว่า จำเลยมีเจตนาที่จะสำแดงประเภทพิกัดของสินค้าพิพาทเป็นเท็จ กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าความรับผิดของจำเลยในการชำระค่าอากรที่ขาดเกิดจากการที่จำเลยสำแดงเท็จในใบขนสินค้าขาเข้าตามฟ้อง แต่ต้องด้วยกรณีที่มิให้เรียกเก็บเงิน

เพิ่มเมื่อมีการชำระอากรเพิ่ม เนื่องจากเป็นกรณีที่มีการตรวจเก็บอากรขาดโดยเจ้าหน้าที่ผู้สำรวจเงินอากรตรวจพบ โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกให้จำเลยชำระเงินเพิ่มตามมาตรา 112 จัตวา วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระค่าอากรขาเข้าพร้อมเงินเพิ่มอากรขาเข้า จำนวน 9,735,818.69 บาท และชำระเงินเพิ่มอากรขาเข้าในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของอากรขาเข้าที่ชำระขาดตามใบขนสินค้าขาเข้า 13 ฉบับ รวมจำนวน 4,446,198 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง แต่ศาลเห็นว่าจำเลยมีหน้าที่ต้องเสียภาษีตามฟ้องของโจทก์แล้ว จำเลยขอให้ศาลงดหรือลดเงินเพิ่มจากฟ้องของโจทก์ด้วย ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยชำระค่าภาษีอากรจำนวน 1,906,007 บาท แก่โจทก์กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 5,000 บาท เฉพาะค่าขึ้นศาล ให้จำเลยรับผิดชอบตามจำนวนทุนทรัพย์เท่าที่โจทก์ชนะคดี ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า โจทก์เป็นกรมสังกัดกระทรวงคลังและเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย มีอำนาจหน้าที่จัดเก็บภาษีอากรสำหรับสินค้าที่นำเข้ามาในหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร จำเลยเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ประกอบกิจการค้าประเภทนำเข้า จำหน่ายและติดตั้งเครื่องเก็บเอกสารและอุปกรณ์ที่ควบคุมการทำงานด้วยระบบคอมพิวเตอร์ เมื่อระหว่างวันที่ 30 ธันวาคม 2546 ถึงวันที่ 9 ธันวาคม 2551 จำเลยนำเข้าสินค้าเครื่องจัดเก็บอุปกรณ์เคลื่อนได้อัตโนมัติควบคุมการทำงานด้วยคอมพิวเตอร์ จากราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ เข้ามาในราชอาณาจักรไทยโดยทางเรือ และยื่นใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมแบบแสดงรายการภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่ม รวม 11 ฉบับ เพื่อผ่านพิธีการทางศุลกากรต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ โดยสำแดงพิกัด 8479.890 อัตราอากรร้อยละ 1 ของราคาสินค้าที่นำเข้า และนำเข้าสินค้าชิ้นวางของอัตโนมัติ จากประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีเข้ามาในราชอาณาจักรไทยโดยทางเรือ และยื่นใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมแบบแสดงรายการภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่ม รวม 2 ฉบับ เพื่อผ่านพิธีการทางศุลกากรต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์โดยสำแดงพิกัด 7308.90.90 อัตราอากรร้อยละ 10 ของราคาสินค้าที่นำเข้า และจำเลยได้ชำระอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มไว้แล้ว ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ได้ตรวจปล่อยสินค้าให้จำเลยรับไป ต่อมาวันที่ 6 กันยายน 2553 พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์เข้าตรวจสอบหลังตรวจปล่อย ณ สำนักงานของจำเลย และยึดเค้นด้าล็อกแสดงรายละเอียดสินค้าเครื่องจัดเก็บอุปกรณ์เคลื่อนได้อัตโนมัติควบคุมการทำงานด้วยคอมพิวเตอร์ รุ่น SHUTTLE XP และรุ่น VERTICAL CAROUSEL ที่จำเลยได้ยื่นใบขนสินค้าขาเข้าไว้ในช่วงเวลาระหว่างวันที่ 30 ธันวาคม 2546 ถึงวันที่ 9 ธันวาคม 2551 รวม 14 ฉบับ ซึ่งใบขนสินค้าขาเข้าจำนวน 13 ฉบับดังกล่าวข้างต้นเป็นส่วนหนึ่งของใบขนสินค้าขาเข้าดังกล่าว จากการตรวจสอบเอกสารที่ตรวจยึดมา พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์เห็นว่า สินค้าที่จำเลยนำเข้างดกล่าว สำแดงประเภทพิกัดและอัตราอากรไม่ถูกต้อง เนื่องจากสินค้านี้ดังกล่าวมีสาระสำคัญเป็นตู้สำหรับเก็บสิ่งของ ต้องจัดเป็นของตามประเภทพิกัด 9403.20 หรือ 9403.20.00 อัตราอากรร้อยละ 20 ตามช่วงเวลาที่น่าสินค้าเข้ามา ในฐานะเป็นเฟอร์นิเจอร์อื่น ๆ ที่ทำด้วยโลหะ เป็นเหตุให้จำเลยชำระอากรขาเข้าขาดไปจำนวน 4,446,198 บาท และภาษีมูลค่าเพิ่มขาดไปจำนวน 311,235 บาท พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์จึงประเมินและแจ้งการประเมินให้จำเลยชำระอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มส่วนที่ขาด

รวมทั้งให้จำเลยรับผิดชอบเงินเพิ่มอากรขาเข้าในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของอากรที่ต้องชำระนับแต่วันที่ได้รับมอบสินค้า และเงินเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 1.5 ต่อเดือนหรือเศษของเดือน ของภาษีที่ต้องชำระนับแต่วันพ้นกำหนดเวลายื่น แบบแสดงรายการจนถึงวันชำระเสร็จแต่ไม่เกินจำนวนภาษีที่ต้องชำระ จำเลยอุทธรณ์การประเมินในส่วนอากรขาเข้าต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 และยื่นอุทธรณ์การประเมินในส่วนภาษีมูลค่าเพิ่มต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามประมวลรัษฎากร ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 พิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ยกอุทธรณ์ของจำเลย และให้สินค้าที่นำเข้าเครื่องจัดเก็บอุปกรณ์เลื่อนได้อัตโนมัติ ควบคุมการทำงานโดยคอมพิวเตอร์ จัดเข้าประเภทพิกัด 9403.20 และประเภทพิกัด 9403.20.00 อัตราอากรร้อยละ 20 ตามแต่ละช่วงเวลาที่นำเข้าตามลำดับ ในฐานะเป็นเฟอร์นิเจอร์อื่นๆ ทำด้วยโลหะ พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ได้ส่งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวให้จำเลยทราบโดยชอบแล้วเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2557 จำเลยมิได้อุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ของโจทก์โดยฟ้องเป็นคดีต่อศาลภาษีอากรกลางภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว ส่วนการอุทธรณ์ภาษีมูลค่าเพิ่มตามประมวลรัษฎากรคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ยังไม่มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ มีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกตามอุทธรณ์ของโจทก์และจำเลยว่า ฟ้องของโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า มาตรา 10 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 บัญญัติว่า "เว้นแต่กรณีที่มีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากร สิทธิของกรมศุลกากรที่จะเรียกอากรที่ขาดเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใดๆ หรือเกี่ยวกับอัตราอากรสำหรับของใดๆ นั้น ให้มีอายุความสิบปี แต่ในเหตุที่ได้คำนวณจำนวนเงินอากรผิด ให้มีอายุความสองปี ทั้งนี้ นับจากวันที่นำเข้าหรือส่งออก" เห็นได้ว่าตามบทบัญญัติดังกล่าว กรณีไม่มีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากร สิทธิของกรมศุลกากรที่จะเรียกร้องเก็บเงินอากรที่ขาดเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนักหรือราคาแห่งของใดๆ หรือเกี่ยวกับอัตราอากรใดๆ ให้มีอายุความสิบปี นับจากวันที่นำเข้าประการหนึ่ง ส่วนกรณีที่มีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากรไม่ต้องด้วยมาตรา 10 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 ต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/31 ซึ่งบัญญัติว่า "สิทธิเรียกร้องของรัฐที่จะเรียกเอาค่าภาษีอากรให้มีกำหนดอายุความ 10 ปี..." การนับอายุความต้องเริ่มนับตั้งแต่วันที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้เป็นต้นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/12 ซึ่งมาตรา 10 ทวิ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 บัญญัติว่า "ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่นำเข้าเกิดขึ้นในเวลาที่น่าจะสำเร็จ" ดังนั้นสิทธิเรียกร้องในหนี้ค่าภาษีอากรขาเข้ากรณีมีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงภาษีก็มีใช้เริ่มนับตั้งแต่เจ้าพนักงานตรวจพบการกระทำความผิดตามที่โจทก์อุทธรณ์ โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า ตรวจพบว่าจำเลยนำเข้าโดยสำแดงอัตราพิกัดศุลกากรไม่ถูกต้อง จึงได้แจ้งการประเมินอากรขาเข้าที่จำเลยต้องชำระเพิ่มพร้อมเงินเพิ่มอากรเข้าอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือน หรือเศษของเดือน ไม่ใช่ในกรณีคำนวณอากรผิดซึ่งมีอายุความสองปี นับจากวันที่นำเข้าดังที่จำเลยอุทธรณ์ แต่เป็นกรณีมีอายุความสิบปี ไม่ว่าจะเป็นกรณีมีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากร ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/31 หรือกรณีไม่มีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยง แต่โจทก์ฟ้องเรียกอากรที่ขาดไปเพราะเหตุเกี่ยวกับราคาแห่งของใดๆ นั้น ตามมาตรา 10 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร

พ.ศ.2469 ดังนั้นไม่ว่ามีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากรหรือไม่ ก็มีกำหนดอายุความสืบ
ปีตั้งแต่วันนำเข้า แตกต่างเฉพาะตัวบทกฎหมายที่อ้างอิงเท่านั้น ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่า
กรณีเจ้าพนักงานประเมินของโจทก์แจ้งการประเมินอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มให้จำเลยทราบ
เป็นเหตุให้อายุความสะดุดหยุดลงหรือไม่นั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา
193/14 บัญญัติว่า "อายุความย่อมสะดุดหยุดลงในกรณีดังต่อไปนี้... (5) เจ้าหนี้ได้กระทำการอื่นใด
อันมีผลเป็นอย่างเดียวกันกับการฟ้องคดี" เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยนำเข้าสินค้าพิพาทโดยมี
ใบขนสินค้าหลายฉบับ นับจนถึงวันที่โจทก์ฟ้องคดีเมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2558 จะเกินสิบปีแล้ว แต่
เมื่อเจ้าพนักงานของโจทก์มีหนังสือแจ้งการประเมินอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มรายพิพาทแก่
จำเลยรวม 13 ฉบับ ส่งให้จำเลยโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ จำเลยได้รับเมื่อวันที่ 12
กรกฎาคม 2556 เมื่อนับถึงวันฟ้องยังไม่พ้นกำหนดสิบปี แม้การประเมินดังกล่าวจะเป็น
การประเมินอากรขาเข้าอยู่ด้วย แต่การประเมินดังกล่าวเป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจ
หน้าที่ตามที่กฎหมายบังคับไว้เพื่อใช้สิทธิเรียกร้องในทางหนี้ภาษีอากรและหากผู้ถูก
ประเมินไม่อุทธรณ์การประเมินและฟ้องคดีต่อศาลภาษีอากรกลางภายในเวลาที่กำหนด หนี้
ภาษีอากรเป็นอันยุติและจะมีการบังคับหนี้ภาษีอากรไปตามนั้น ถือเป็นกรณีที่โจทก์ใช้สิทธิของ
เจ้าหนี้ได้กระทำการอื่นใดอันมีผลเป็นอย่างเดียวกันกับการฟ้องคดี อายุความย่อมสะดุดหยุดลง
ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/14 (5) คดีของโจทก์จึงยังไม่ขาดอายุความ ที่
ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาว่าการแจ้งการประเมินอากรขาเข้าของโจทก์ไม่ทำให้
อายุความสะดุดหยุดลงนั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ข้อนี้ของโจทก์
ฟังขึ้น ส่วนอุทธรณ์ของจำเลยฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยว่า กรณีจำเลย
ไม่อุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ต่อศาลภาษีอากรกลางภายในกำหนด 30
วัน นับแต่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์นั้น จำนวนภาษีตามการประเมินยุติหรือไม่ เห็นว่า มาตรา
112 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 บัญญัติว่า "ผู้อุทธรณ์มีสิทธิอุทธรณ์
คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์โดยฟ้องเป็นคดีต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่
ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เว้นแต่ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ยกอุทธรณ์ตามมาตรา
112 ทวิ" เห็นได้ว่าการใช้สิทธิอุทธรณ์การประเมินของเจ้าพนักงานต่อคณะกรรมการพิจารณา
อุทธรณ์ ตามมาตรา 112 ฉ และการใช้สิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
ต่อศาลตามมาตรา 112 วรรคสอง เป็นสิทธิของผู้เสียภาษี เมื่อผู้เสียภาษีไม่ใช้สิทธิอุทธรณ์ดังกล่าว
ถือว่าพอใจในการประเมินของเจ้าพนักงานหรือพอใจในคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการ
พิจารณาอุทธรณ์แล้ว แล้วแต่กรณี ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มี
คำวินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว เจ้าพนักงานของโจทก์มีหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์แก่จำเลยโดยส่งทาง
ไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ จำเลยได้รับเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2557 จำเลยมิได้อุทธรณ์คำวินิจฉัย
ดังกล่าวโดยฟ้องคดีต่อศาลภาษีอากรกลางภายใน 30 วัน นับแต่วันที่รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์
ตามมาตรา 112 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 เป็นผลให้จำเลยหมดสิทธิที่จะ
ฟ้องคดีต่อศาลเพื่อให้เพิกถอนการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวแล้ว จำนวนภาษีจึงยุติ
ตามการประเมินและตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว จึงต้องฟังว่า สินค้าพิพาทจัดเป็นของตามประเภท
พิกัด 9403.20 อัตราอากรร้อยละ 20 ตามประกาศกระทรวงคลัง เรื่อง การลดอัตราอากรและ
ยกเว้นอากรศุลกากรตามมาตรา 12 แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ.2530 ลงวันที่ 28
ธันวาคม 2544 และพิกัดประเภทที่ 9403.20.00 อัตราอากรร้อยละ 20 ตามประกาศ

กระทรวงการคลัง เรื่อง การลดอัตราอากรและยกเว้นอากรศุลกากรตามมาตรา 12 แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ.2530 ลงวันที่ 31 ธันวาคม 2549 ตามวันที่นำเข้า ในฐานะเป็นเฟอร์นิเจอร์อื่นๆ ทำด้วยโลหะตามการประเมินของเจ้าพนักงานและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ข้อนี้ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษามานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของจำเลยฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า จำเลยต้องชำระเงินเพิ่มอากรขาเข้าอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนจากต้นเงินอากรขาเข้าที่ชำระขาดตามใบขนสินค้าขาเข้าพิพาททั้งสิบสามฉบับแก่โจทก์ตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า เมื่อสินค้าพิพาทมีลักษณะมีปัญหาพิกัดอัตราศุลกากร โดยพนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ยังมีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับการจำแนกประเภทพิกัดของสินค้านี้ดังกล่าวสำหรับการนำเข้าของจำเลยแต่ละคราวและของผู้นำเข้ารายอื่น พฤติการณ์ที่จำเลยสำแดงประเภทพิกัดสำหรับสินค้าพิพาทในการนำเข้าเกือบทุกครั้งเหมือนกับที่ผู้นำเข้ารายอื่นซึ่งเคยนำเข้าสินค้ารายการเดียวกับสินค้าพิพาทได้สำแดงมาก่อน เว้นแต่การนำเข้าสินค้าพิพาทในสองครั้งหลังที่สำแดงประเภทพิกัดตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์เคยแจ้งแก่จำเลยในการดำเนินคดีอาญาก่อนหน้านี้ เป็นพฤติการณ์ที่เห็นได้ว่าจำเลยเข้าใจโดยสุจริตว่าสินค้าพิพาทตามใบขนสินค้าขาเข้าตามฟ้อง ซึ่งมีการนำเข้าก่อนที่จำเลยจะถูกดำเนินคดีจัดอยู่ในประเภทพิกัด 8479.890 และสินค้าพิพาทที่นำเข้าภายหลังจำเลยถูกดำเนินคดีดังกล่าวต้องสำแดงประเภทพิกัด 7308.90.90 เมื่อตามทางนำสืบของโจทก์ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดที่แสดงให้เห็นว่า จำเลยมีเจตนาที่จะสำแดงประเภทพิกัดของสินค้าพิพาทเป็นเท็จ กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าความรับผิดชอบของจำเลยในการชำระค่าอากรที่ขาดเกิดจากการที่จำเลยสำแดงเท็จในใบขนสินค้าขาเข้าตามฟ้อง แต่ต้องด้วยกรณีที่ไมให้เรียกเก็บเงินเพิ่มเมื่อมีการชำระอากรเพิ่ม เนื่องจากเป็นกรณีที่มีการตรวจเก็บอากรขาดโดยเจ้าหน้าที่ผู้สำรวจเงินอากรตรวจพบ ข้อนี้ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาว่าโจทก์ไม่มีสิทธิเรียกให้จำเลยชำระเงินเพิ่มตามมาตรา 112 จัตวา วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 นั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก่เป็นว่า ให้จำเลยชำระอากรขาเข้าขาดตามการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามใบขนสินค้าขาเข้ารายพิพาททั้งสิบสามฉบับ ทั้งนี้รวมถึงวันฟ้องต้องไม่เกินจำนวน 4,446,198 บาท ตามที่โจทก์ขอ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลาง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

องค์คณะ

สนธิศาสตร์ เจตนัรวราพงศ์ · ไสลเกษ วัฒนพันธุ์ · อธิป จิตต์สำเริง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2318/2561>